

Драги председниче, добио сам Ваше писмо па како ред налаже ваља и да Вам одговорим на њега.

Најпре, и ја сам изузетно поносан на Вас, као и Ви на нас пензионере, што сте за “само” четири године успели да избавите Србију из беде отимајући од беде!

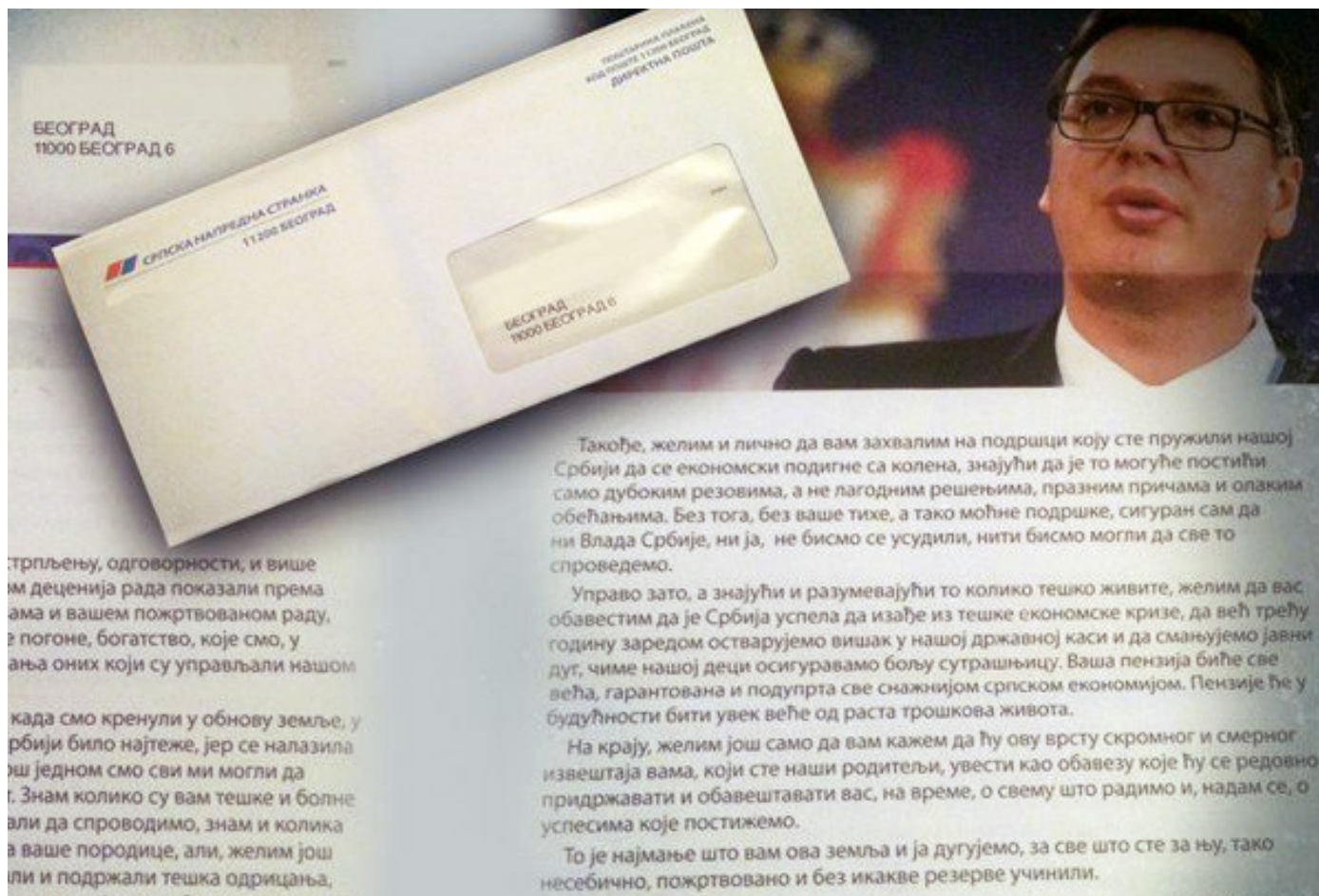
Јесте да и данас живим једнако бедно као и јуче али поносно бедно јер данас имам Ваше писмо, а јуче нисам имао ручак и вечеру баш као што немам ни данас али имам писмо, рекох, па сам некако сит свега!

Верујте, занет читањем писма нисам ни погледао у контејнер пролазећи поред њега, није то више за мене, некако је писмо учинило да се осетим као носилац “Албанске споменице” а носилац таквог знамења нема права да га укаља, како делима тако и јелима, односно остацима јела, мада су контејнери били крцати остацима славских трпеза и могло се ту пробрати ваљаног холестерола, али то је за оне којима писмо још није стигло, који би преко хлеба и погачу, а неретко и коју неоглодану кост ако пси нису баш гладни и у чопору па успемо нешто да им отмемо испред њушке!

Но, ти проклети дани су за мном, сад имам писмо, тапију на живот, “јеванђеље” по Алеку па могу да ходам по води...

Заиста могу! Пукла је нека цев у купатилу, подлива месецима а немам за мајстора па ходам по води, но то сад није мука већ библијска сцена јер, понављам, имам писмо!

Писмо с којим могу да одем у апотеку и узмем све што ми треба од лекова, па и оне који ми не требају али како сам четири године пио неке бајате с бувљака ваљда сад могу да се почастим и попијем две шаке свакојакних, па још и да зовем “туру” за све у апотеци!

Имам шест дијагноза али имам и писмо- сигуран сам да ће ми већ на следећем прегледу рећи да сам апсолутно здрав, ко писмом однешено, што се оно каже.

Верујем и да ће бити следећег прегледа јер писмом скачем на листи чекања за десет места најмање, тако да ми остаје још само годину и по и ето ме следећег на реду за преглед и операцију која можда неће ни бити потребна, то је за оне без писма, они још болују од живота, несрећници.

Журим да писмом укључим струју коју су душмани искључили због некаквог дуга, али сад могу само да ми пљуну под прозор, чим уместо њега ставим писмо да ветар више не јурца кроз прастару дрвенарију...

Хтео сам да је заменим још ономад али си ми узео оно што си ми сад писмом и преплатио, тако да ћу средити читав стан, па чак и дечију собу у коју нисам ушао...

Извини, тешко ми је, сад ћу да свијем писмо на груди па ће проћи...

Нисам у ту собу ушао откад су деца отишла у иностранство, а супруга умрла јер никако по бувљацима нисам испевао да нађем тај проклети лек који јој је толико требао...

Да је сирота жива сад би се и она радовала писму, али нажалост није имала снаге да сачека још мало- умрла ми је на рукама док сам плачући молио Хитну помоћ да дође али им се није журило кад су чули колико има година...

Њу не могу да вратим, а тако ми недостаје, али ће се деца сад сигурно вратити чим им јавим да сам добио писмо!

Поштени су то, паметни и школовани људи, нису успели да се снађу с толиким знањем овде па су покушали тамо негде, али сад имају разлога да се врате, сад ће све бити боље, сад више не морам да се плашим да ћу умрети сам, у собичку пуном воде, на промаји, крај празног фрижидера који иоако ничему не служи откад су ми искључили струју, но...

Обући ћу оно најлепше одело из осамдесетих, још је као ново, једва да сам три пута у њему улазио у контејнер, па правац аеродром да сачекујем авионе, из неког ће изаћи деца и потрчати ми у сусрет, сигуран сам!

И унуци, благо деки! Имали су по пет година кад су отишли, од суза и не памтим како су изгледали, а сад су момчине већ, чули смо се док ми је телефон још радио, нисам им рекао за баку, довољно је што је тог дана живот стао за мене, зашто и њихови да буду обојени црnilом самоће, беде и исчекивања да ме комшије пронађу на поду, истом оном месту где сам је држао у наручју док је покушавала да ми обрише сузе али није имала

снаге да подигне руку до...

Хвала Богу све је то за мнон, сад имам писмо!

Писмо ће променити све!

Писмо ће учинити да све буде како је некад било!

Сви ћемо поново бити заједно у оној соби у коју нисам ушао откад...

Насмејани, загрљени, пуни планова, вере, надања...

У нашој топлој собици, ја ћу их чекати, на поду, у мраку, док комшијама не процури вода што непрестано...па љутито уђу у стан и пронађу ме где чврсто стискам писмо да ми га неко не отме као што су ми отели све што је живот чинило вредним живљења.

Кад деца и унуци дођу само им не говорите за баку и мене, молим Вас!

Реците да смо добили писмо и некуд отишли пуни живота, насмејани, држећи се за руке...док проклети ветар није истргао писма и однео их некуд...

Некуд где смо постојали док још ниси био толико поносан на нас што смо бедом помогли да Србију "извучеш" из беде...

(Два у један)

